# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PHILIPPE LÉGER

της 11ης Ιουλίου 2002 [1]

1. Με την παρούσα προσφυγή βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητεί από το Δικαστήριο την ακύρωση της αποφάσεως C(2000) 485 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 2000, με την οποία κρίθηκε, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, ότι η αίτηση για διαγραφή των εισαγωγικών δασμών ήταν απαράδεκτη ως προς ορισμένο ποσό και ότι η επιστροφή των εισαγωγικών δασμών δεν εδικαιολογείτο ως προς ένα άλλο ποσόν [2].

## II — Το νομικό πλαίσιο

### A — *Οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92*

3. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 [3] κωδικοποιεί τις διατάξεις της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας οι οποίες ήταν προηγουμένως διεσπαρμένες σε πληθώρα κοινοτικών κανονισμών και οδηγιών. Εξάλλου, ο κώδικας επέφερε τροποποιήσεις στην ισχύουσα τελωνειακή νομοθεσία ώστε να καταστεί συνεκτικότερη και απλούστερη και να πληρωθούν ορισμένα από τα υφιστάμενα μέχρι τότε κενά. Εσκοπείτο έτσι η θέσπιση πλήρους κοινοτικής νομοθεσίας σε αυτόν τον τομέα [4].

2. Η παρούσα υπόθεση αφορά προϊόντα που εμπίπτουν στο τελωνειακό καθεστώς το οποίο διέπει την ενεργητική τελειοποίηση.

4. Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κοινοτικού τελωνει-

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Στο εξής η «προσβαλλόμενη απόφαση» (απόφαση που δεν δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*).

3 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, εφεξής «τελωνειακός κώδικας»).

4 — Βλ. την πρώτη και δεύτερη αιτιολογική σκέψη.

ακού κώδικα, το καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή («ενεργητικής τελειοποίησης») επιτρέπει να χρησιμοποιούνται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, προκειμένου να υποβληθούν σε μία ή περισσότερες εργασίες τελειοποίησης, μη κοινοτικά εμπορεύματα που προορίζονται να επανεξαχθούν εκτός του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας υπό μορφή παράγωγων προϊόντων, χωρίς να υπόκεινται σε εισαγωγικούς δασμούς.

5. Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 2, στοιχείο γ', δεύτερη περίπτωση, του τελωνειακού κώδικα, οι εργασίες τελειοποίησης περιλαμβάνουν τη μεταποίηση εμπορευμάτων.

6. Το άρθρο 114, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του τελωνειακού κώδικα ορίζει ότι παράγωγα προϊόντα είναι όλα τα προϊόντα που προκύπτουν από εργασίες τελειοποίησης.

7. Σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 2, στοιχείο ε', του τελωνειακού κώδικα, ισοδύναμα προϊόντα είναι τα κοινοτικά προϊόντα που χρησιμοποιούνται αντί προϊόντων εισαγωγής για την παρασκευή παραγώγων προϊόντων.

8. Το άρθρο 115 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει:

«1. Εφόσον πληρούνται οι όροι της παραγράφου 2 [...], η τελωνειακή αρχή επιτρέπει:

α) να παράγονται παράγωγα προϊόντα από ισοδύναμα εμπορεύματα·

β) τα παράγωγα προϊόντα που παράγονται από ισοδύναμα εμπορεύματα να εξάγονται εκτός Κοινότητας πριν από την εισαγωγή των εμπορευμάτων εισαγωγής.

2. Τα ισοδύναμα εμπορεύματα πρέπει να έχουν την ίδια ποιότητα και τα ίδια χαρακτηριστικά με τα εμπορεύματα εισαγωγής. Πάντως, σε ειδικές περιπτώσεις, [...] τα ισοδύναμα εμπορεύματα μπορούν να βρίσκονται σε πιο προχωρημένο στάδιο κατασκευής από τα εμπορεύματα εισαγωγής.

3. Σε περίπτωση εφαρμογής της παραγράφου 1, τα εμπορεύματα εισαγωγής τοποθετούνται στην τελωνειακή κατάσταση των

ισοδυνάμων εμπορευμάτων, τα δε ισοδύναμα εμπορεύματα στην κατάσταση των εμπορευμάτων εισαγωγής.»

9. Το άρθρο 220 του τελωνειακού κώδικα αφορά την ενδεχόμενη εκ των υστέρων βεβαίωση τελωνειακής οφειλής. Σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα, δεν χωρεί εκ των υστέρων βεβαίωση τελωνειακής οφειλής, πλην ορισμένων περιπτώσεων που διευκρινίζει η εν λόγω διάταξη, όταν «το νομίμως οφειλόμενο ποσό των δασμών δεν βεβαιώθηκε από λάθος των ίδιων των τελωνειακών αρχών, το οποίο λογικά δεν μπορούσε να ανακαλυφθεί από τον οφειλέτη, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε με καλή πίστη και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση.»

10. Το άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα προβλέπει:

«1. Το ποσό των δασμών πρέπει να γνωστοποιείται στον οφειλέτη, με την κατάλληλη διαδικασία, μόλις βεβαιωθεί.

[...]

3. Η γνωστοποίηση στον οφειλέτη δεν είναι δυνατόν να γίνει μετά τη λήξη τριετούς προθεσμίας από την ημερομηνία γένεσης της τελωνειακής οφειλής. Ωστόσο, όταν η αδυναμία των τελωνειακών αρχών να προσδιορίσουν το ακριβές ύψος των νομίμως οφειλομένων δασμών, οφείλεται σε πράξη που υπόκειται σε ποινική δικαστική δίωξη, η εν λόγω γνωστοποίηση γίνεται εφόσον αυτό προβλέπεται από τις ισχύουσες διατάξεις, και μετά τη λήξη της εν λόγω τριετούς προθεσμίας.»

11. Το άρθρο 235, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα ορίζει την έννοια της «διαγραφής δασμών».

12. Βάσει της εν λόγω διατάξεως, ως «διαγραφή δασμών» νοείται «είτε η απόφαση περί ολικής ή μερικής μη είσπραξης ενός ποσού τελωνειακής οφειλής είτε η απόφαση με την οποία ακυρώνεται, εν όλω ή εν μέρει, η βεβαίωση ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν έχει καταβληθεί».

13. Το άρθρο 239, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του τελωνειακού κώδικα προβλέπει ότι είναι δυνατή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών σε περιπτώσεις «οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις που δεν συνεπάγονται ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου». Η διαγραφή είναι δυνατόν να υπόκειται σε ειδικούς όρους.

14. Το άρθρο 239, παράγραφος 2, του τελωνειακού κώδικα ορίζει ότι «η διαγραφή δασμών για τους λόγους που αναφέρονται στην παράγραφο 1 παραχωρείται κατόπιν υποβολής αιτήσεως στο αρμόδιο τελωνείο πριν από την εκπνοή προθεσμίας δώδεκα μηνών από την ημερομηνία γνωστοποίησης του χρέους των εν λόγω δασμών στον οφειλέτη».

Β — *Οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93*

15. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2454/93 [5] είναι ο κανονισμός εφαρμογής ο οποίος έχει σκοπό να συγκεντρώσει σε έναν μόνον κανονισμό τις διατάξεις εφαρμογής του κοινοτικού τελωνειακού δικαίου οι οποίες μέχρι τότε ήταν διεσπαρμένες σε πληθώρα κοινοτικών κανονισμών και οδηγιών. Πέραν αυτού, με τον κανονισμό επιδιώκεται η τροποποίηση των εν λόγω κανόνων ώστε να προσαρμοσθούν στις διατάξεις του τελωνειακού κώδικα και να επεκταθεί το πεδίο εφαρμογής τους ώστε να λαμβάνει υπόψη το γενικό πεδίο εφαρμογής του κώδικα, καθώς και να διευκρινισθούν ορισμένοι κανόνες προς επίτευξη μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου κατά την εφαρμογή τους. Οι τροποποιήσεις αυτές αφορούν, κυρίως, διατάξεις σχετικές με την τελωνειακή οφειλή [6].

16. Το άρθρο 549 του κανονισμού εφαρμογής ορίζει τις κυριότερες έννοιες που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο του καθεστώτος της ενεργητικής τελειοποίησης.

17. Σύμφωνα με το άρθρο 549, στοιχείο ζ', νοείται ως:

«*συμψηφισμός στο ισοδύναμο:* το σύστημα που επιτρέπει [...] τα παράγωγα προϊόντα να λαμβάνονται από ισοδύναμα εμπορεύματα, τα οποία πρέπει να πληρούν τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 569, παράγραφος 1 [7]».

18. Το άρθρο 589 του κανονισμού εφαρμογής αφορά την καταβολή εξισωτικών τόκων και ορίζει τα εξής:

«1. Η γένεση τελωνειακής οφειλής για παράγωγα προϊόντα ή αρχικά εμπορεύματα [8] συνεπάγεται την πληρωμή εξισωτικών τόκων επί του ποσού των οφειλόμενων εισαγωγικών δασμών.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται:

[...]

5 — Κανονισμός της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής ο «κανονισμός εφαρμογής»).

6 — Βλ. την πρώτη και δεύτερη αιτιολογική σκέψη.

7 — Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι «για να πραγματοποιηθεί συμψηφισμός στο ισοδύναμο, τα ισοδύναμα εμπορεύματα πρέπει να υπάγονται στον οκταψήφιο κωδικό της συνδυασμένης ονοματολογίας, να παρουσιάζουν την ίδια εμπορική ποιότητα και να έχουν τα ίδια τεχνικά χαρακτηριστικά με τα εμπορεύματα εισαγωγής».

8 — Σύμφωνα με το άρθρο 84, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα εμπορεύματα ως έχουν είναι τα «εμπορεύματα εισαγωγής τα οποία δεν έχουν υποβληθεί σε εργασία τελειοποίησης [...] στο πλαίσιο του καθεστώτος ενεργητικής τελειοποίησης [...]».

— σε περίπτωση που ο δικαιούχος της άδειας ζητεί τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία [9] και παρέχει την απόδειξη ότι ιδιαίτερες περιστάσεις, που δεν προϋποθέτουν αμέλεια ή ελιγμό εκ μέρους του, καθιστούν απίθανη ή οικονομικά αδύνατη την πραγματοποίηση της προβλεπόμενης εξαγωγής υπό τις συνθήκες που είχαν προβλεφθεί και κατάλληλα αιτιολογηθεί κατά την υποβολή της αίτησης για την έκδοση άδειας.

3. Η αίτηση για υπαγωγή στη διάταξη που προβλέπεται στην παράγραφο 2, πέμπτη περίπτωση, απευθύνεται στις τελωνειακές αρχές που ορίζονται από το κράτος μέλος που εκδίδει την άδεια. Αυτή γίνεται δεκτή μόνον εφόσον συνοδεύεται από όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα που απαιτούνται για την ολοκληρωμένη εξέταση της συγκεκριμένης περίπτωσης.»

19. Το άρθρο 589, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει κατ' ουσίαν ότι, πέραν ορισμένου ποσού, εφόσον οι τελωνειακές αρχές σκοπεύουν να δώσουν ευνοϊκή συνέχεια στην υποβαλλόμενη αίτηση, διαβιβάζουν την αίτηση στην Επιτροπή μαζί με πλήρη φάκελο. Η Επιτροπή εκδίδει αποδεικτικό παραλαβής εντός δύο μηνών. Εάν, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία του αποδεικτικού παραλαβής, η Επιτροπή δεν κοινοποιήσει αντιρρήσεις προς το κράτος μέλος, το τελευταίο δεν επιβάλλει εξισωτικούς τόκους.

9 — Σύμφωνα με το άρθρο 79 του τελωνειακού κώδικα, «η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία προσδίδει τελωνειακό χαρακτήρα κοινοτικού εμπορεύματος σε κάθε μη κοινοτικό εμπόρευμα».

20. Τα άρθρα 905, 907 και 908 του κανονισμού εφαρμογής αφορούν τις αποφάσεις που λαμβάνονται από την Επιτροπή κατόπιν αιτήσεως διαγραφής των εισαγωγικών δασμών την οποία υπέβαλε κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα.

21. Το άρθρο 905, παράγραφος 1, εδάφιο πρώτο, του κανονισμού εφαρμογής ορίζει:

«1. Όταν η αρμόδια να αποφασίσει τελωνειακή αρχή, στην οποία έχει υποβληθεί αίτηση [...] διαγραφής βάσει του άρθρου 239, παράγραφος 2 του [τελωνειακού κώδικα], δεν είναι σε θέση να αποφασίσει, [...] και η αίτηση συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρχή, διαβιβάζει το φάκελο στην Επιτροπή για να ληφθεί απόφαση σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 906 έως 909.»

22. Σύμφωνα με το άρθρο 905, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία όταν διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία που παρέχει το κράτος μέλος είναι ανεπαρκή για να είναι δυνατόν να ληφθεί απόφαση με πλήρη γνώση της κατάστασης στη συγκεκριμένη περίπτωση.

23. Σύμφωνα με το άρθρο 907 του κανονισμού εφαρμογής, η Επιτροπή λαμβάνει εν συνεχεία απόφαση είτε ότι η εξεταζόμενη περίπτωση δικαιολογεί τη διαγραφή είτε ότι δεν τη δικαιολογεί.

24. Το άρθρο 908, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει ότι η αρχή που λαμβάνει την απόφαση αποφαίνεται σχετικά με την αίτηση που της υποβλήθηκε με βάση την απόφαση της Επιτροπής.

**II — Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία**

25. Η ολλανδική επιχείρηση Cargill BV [10], με δραστηριότητα την παραγωγή αμύλου και σιροπίου γλυκόζης, διαθέτει άδεια ενεργητικής τελειοποίησης. Η άδεια αυτή της επιτρέπει να εισάγει καλαμπόκι από τρίτες χώρες, χωρίς δασμούς, με τον όρο το καλαμπόκι να μετατρέπεται σε γλυκόζη, κύριο παράγωγο προϊόν [11], καθώς και σε ορισμένα άλλα δευτερεύοντα παράγωγα προϊόντα [12]. Βάσει της άδειας, η Cargill πρέπει, εξάλλου, μετά τη μεταποίηση, να εξάγει τα εν λόγω προϊόντα εκτός του τελωνειακού εδάφους της Κοινότητας.

26. Κατά τη διάρκεια των ετών 1992 έως 1994, η Cargill έθεσε 65 000 τόνους καλαμποκιού υπό τελωνειακό καθεστώς ενεργητικής τελειοποιήσεως.

27. Δυνάμει της άδειας ενεργητικής τελειοποιήσεως που της χορηγήθηκε, η Cargill δύναται να χρησιμοποιεί, για τους σκοπούς παραγωγής γλυκόζης που προορίζεται για εξαγωγή, κοινοτικό εμπόρευμα ισοδύναμο προς το εισαγόμενο καλαμπόκι και να προβαίνει σε πρόωρη εξαγωγή.

28. Κατά τους ελέγχους που διεξήγαγε το 1994 και 1995, η γενική επιθεώρηση του ολλανδικού Υπουργείου Γεωργίας, Φυσικής Κληρονομιάς και Αλιείας διαπίστωσε ότι το κύριο παράγωγο προϊόν που εξήγε η Cargill δεν είχε παραχθεί εξ ολοκλήρου από εισαγόμενο καλαμπόκι, αλλά κατά 25 % από εισαγόμενο καλαμπόκι και κατά 75 % από σιτάρι κοινοτικής προελεύσεως. Τα δύο προϊόντα δεν υπάγονται στην ίδια δασμολογική διάκριση του κώδικα συνδυασμένης ονοματολογίας.

10 — Στο εξής: Cargill.

11 — Βάσει του άρθρου 549, στοιχείο α', του κανονισμού εφαρμογής, νοούνται ως «κύρια παράγωγα προϊόντα» τα παράγωγα προϊόντα, για τη λήψη των οποίων έχει επιτραπεί το καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή».

12 — Βάσει του άρθρου 549, στοιχείο β', του κανονισμού εφαρμογής, τα «δευτερεύοντα παράγωγα προϊόντα [είναι] τα παράγωγα προϊόντα εκτός από τα κύρια παράγωγα προϊόντα, που προκύπτουν απαραιτήτως από εργασίες τελειοποίησης». Στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται για κατάλοιπα αμυλοποιίας με τον κωδικό 2303 10 11 της συνδυασμένης ονοματολογίας και για γέμιση με γλουτένη καλαμποκιού με τον κωδικό 2303 10 19 της συνδυασμένης ονοματολογίας.

29. Κατόπιν των ελέγχων αυτών, οι ολλανδικές αρχές υπέβαλαν στην Επιτροπή το ερώτημα εάν αναγνώριζε ως ισοδύναμα προϊόντα το εισαγόμενο καλαμπόκι και το σιτάρι κοινοτικής προελεύσεως. Στις 23 Νοεμβρίου 1995, η Επιτροπή απάντησε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί την ισοδυναμία αυτή, επισημαίνοντας, ιδίως, τις διαφορές στη δασμολογική προστασία των δύο προϊόντων.

30. Στις 18 Νοεμβρίου 1996, η Επιτροπή ζήτησε από τις ολλανδικές διοικητικές αρχές να καταγράψουν όλες τις περιπτώσεις θέσεως υπό καθεστώς ενεργητικής τελειοποιήσεως υπέρ της Cargill κατά τα έτη 1992 έως 1995, και να την πληροφορήσουν και πάλι για τις περίπτωσεις μη συννόμων πράξεων ή απάτης.

31. Κατόπιν έρευνας, οι αρμόδιες ολλανδικές αρχές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι μόνο ένα μέρος από τα κύρια παράγωγα προϊόντα που εξήγοντο στο πλαίσιο της ενεργητικής τελειοποιήσεως μπορούσε να θεωρηθεί ότι παρασκευάσθηκε από εισαγόμενο καλαμπόκι. Κατά συνέπεια, διαπίστωσαν ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν είχε συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις της εκ του καθεστώτος της ενεργητικής τελειοποιήσεως όσον αφορά 48 400 τόνους εμπορευμάτων που τέθηκαν υπό το εν λόγω καθεστώς κατά τη διάρκεια των ετών 1992 έως 1994.

32. Στις 3 Δεκεμβρίου 1996, οι ολλανδικές αρχές κατελόγισαν επομένως στην Cargill τελωνειακή οφειλή ύψους 17 491 244,45 ολλανδικών φιορινίων (NLG), που αντιστοιχούσε στο ποσό των εισαγωγικών δασμών προσαυξημένων με τους εξισωτικούς τόκους. Το ποσό αυτό αποτελεί τελωνειακή οφειλή λόγω εσφαλμένης εφαρμογής, εκ μέρους της Cargill, των διατάξεων που αφορούν το τελωνειακό καθεστώς ενεργητικής τελειοποιήσεως κατά τα έτη 1992 έως 1994.

33. Η Cargill υπέβαλε ένσταση κατά της βεβαιώσεως της τελωνειακής οφειλής. Επιπλέον, ζήτησε από τις αρμόδιες εθνικές αρχές να αναστείλουν την είσπραξη της εν λόγω οφειλής έναντι παροχής εγγυήσεως για ποσό ίσο προς το οφειλόμενο. Το αίτημα αυτό έγινε δεκτό.

34. Στις 2 Δεκεμβρίου 1997, η Cargill υπέβαλε στις αρμόδιες ολλανδικές αρχές αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών.

35. Στις 22 Απριλίου 1999, η Ολλανδική Κυβέρνηση διεβίβασε την εν λόγω αίτηση στην Επιτροπή η οποία εξέδωσε επ' αυτής την προσβαλλόμενη απόφαση.

## III — Η προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφυγή και τα αιτήματα των διαδίκων

### Α — *Η προσβαλλόμενη απόφαση*

36. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπιστώνει, πρώτον, ότι η αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά τους εξισωτικούς τόκους που ανέρχονται σε 732 093,78 NLG οι οποίοι οφείλονται βάσει του άρθρου 589 του κανονισμού εφαρμογής. Κατά την Επιτροπή, οι εξισωτικοί τόκοι δεν αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της τελωνειακής οφειλής. Συνεπώς, θεωρεί ότι δεν είναι η ίδια αρμόδια να αποφανθεί επί του ζητήματος και μόνο στις οικείες εθνικές αρχές εναπόκειται να αποφασίσουν σχετικά.

37. Δεύτερον, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η εν λόγω αίτηση διαγραφής είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που αφορά τους δασμούς για εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν πριν από τις 3 Δεκεμβρίου 1993. Κατά την Επιτροπή, οι δεσμοί αυτοί έχουν παραγραφεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα και οι αρχές δεν μπορούν πλέον να απαιτήσουν την καταβολή τους από την ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Πρόκειται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για ποσό 15 679 301,49 NLG.

38. Τρίτον, η Επιτροπή αποφαίνεται ότι η αίτηση διαγραφής δεν είναι βάσιμη καθόσον αφορά το ποσό των δασμών που δεν αφορούν την παραγεγραμμένη τελωνειακή οφειλή. Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η πρακτική που ακολούθησε η Cargill δεν ήταν σύμφωνη ούτε με τις ισχύουσες κανονιστικές διατάξεις ούτε με τους όρους υπό τους οποίους τής επετράπη να κάνει χρήση του καθεστώτος ενεργητικής τελειοποιήσεως. Το κοινοτικό σιτάρι δεν επιτρεπόταν να χρησιμοποιηθεί προς συμψηφισμό στο ισοδύναμο στο πλαίσιο αδείας ενεργητικής τελειοποιήσεως που αφορούσε τη μετατροπή του καλαμποκιού σε γλυκόζη.

39. Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι, με εξαίρεση τα εμπορεύματα που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο συμψηφισμού στο ισοδύναμο στο πλαίσιο της χορηγηθείσας άδειας, τηρήθηκαν οι διάφορες εφαρμοστέες τελωνειακές διατάξεις. Διαπιστώνει επίσης ότι οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές δεν αμφισβήτησαν, επί σειρά ετών και για σημαντικές ποσότητες εμπορευμάτων, την ακολουθούμενη από την Cargill πρακτική. Επομένως, η Επιτροπή θεωρεί ότι το σύνολο των περιστάσεων αυτών αρκεί για τη δημιουργία συνθηκών εξαιρετικής περιπτώσεως κατά την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα. Επισημαίνει ωστόσο ότι η συνδρομή μιας τέτοιας εξαιρετικής περιπτώσεως μπορεί να οδηγήσει σε διαγραφή των εισαγωγικών δασμών μόνον εάν ο ενδιαφερόμενος δεν μετήλθε αθέμιτους χειρισμούς ούτε επέδειξε προφανή αμέλεια.

40. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, ενώ η Cargill δεν προέβη σε κανένα αθέμιτο χειρισμό, επέδειξε, αντιθέτως, προφανή αμέλεια.

*Β — Η προσφυγή και τα αιτήματα των διαδίκων*

41. Το δικόγραφο του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατετέθη στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Απριλίου 2000.

42. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

43. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την παρούσα προσφυγή·

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

**IV — Οι ισχυρισμοί της Ολλανδικής Κυβερνήσεως**

44. Προς στήριξη της προσφυγής της, η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει τρεις λόγους οι οποίοι αναλύονται σε έξι επιχειρήματα:

— πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το άρθρο 589 του κανονισμού εφαρμογής και, επικουρικώς, την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 253 ΕΚ, καθόσον κρίνει απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής κατά το μέρος που αφορά τους εξισωτικούς τόκους·

— δεύτερον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει το άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα, καθόσον κρίνει εν μέρει απαράδεκτο, λόγω παραγραφής, το προαναφερόμενο αίτημα·

— τρίτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τα άρθρα 239 του τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής, την αρχή της αναλογικότητας και, τέλος, την υποχρέωση αιτιολογήσεως που επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ.

**V — Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως περί του απαραδέκτου της αιτήσεως διαγραφής των εξισωτικών τόκων**

45. Προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει δύο επιχειρήματα. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, κρίνοντας απαράδεκτη την αίτηση της προς διαγραφή των εξισωτικών τόκων, παρεβίασε τις διατάξεις του άρθρου 589 του κανονισμού εφαρμογής και, επικουρικώς, προβάλλει ότι η Επιτροπή παρεβίασε τις υποχρεώσεις της εκ του άρθρου 253 ΕΚ.

*Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως*

46. Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν συμμορφώθηκε προς τις τυπικές απαιτήσεις αιτιολογίας. Κατ' αυτήν, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν της παρέχει τη δυνατότητα γνώσεως των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε εν μέρει απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής των τελωνειακών δασμών καθόσον αφορά τους εξισωτικούς τόκους.

47. Όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογίας εκ του άρθρου 253 ΕΚ, το Δικαστήριο έχει εξαγγείλει τις ακόλουθες αρχές [13].

48. Η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της πράξεως και να εκθέτει με τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του κοινοτικού οργάνου, κατά τρόπο που να παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται, ιδίως, αναλόγως του περιεχόμενου της πράξεως και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχουν προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία αφορά η πράξη. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να εξειδικεύει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα εάν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνον βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα.

49. Στο σημείο 14 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει τα ακόλουθα:

«Η αίτηση διαγραφής, την οποία οι ολλανδικές αρχές απηύθυναν στην Επιτροπή με

13 — Αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 809, σκέψη 19)· της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψεις 15 και 16)· της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63), και της 30ής Μαρτίου 2000, C-265/97 P, VBA κατά Florimex κ.λπ. (Συλλογή 2000, σ. I-2061, σκέψη 93).

την προαναφερόμενη επιστολή της 22ας Απριλίου 1999, αφορά ποσόν 17 491 244,45 NLG. Το ως άνω ποσόν περιλαμβάνει τους εξισωτικούς τόκους οι οποίοι οφείλονται κατ' εφαρμογήν των άρθρων 62 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2228/91 [14] και 589 του κανονισμού [εφαρμογής] (732 093 ,78 NLG). Ωστόσο, οι εν λόγω εξισωτικοί τόκοι, ως δημοσιονομική επιβάρυνση δυνάμει του εθνικού δικαίου, δεν αποτελούν μέρος της τελωνειακής οφειλής και, επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί να αποφασίσει επί της ενδεχόμενης διαγραφής τους. Εναπόκειται πράγματι στις εθνικές αρχές να αποφασίσουν σχετικά. Επομένως, η αίτηση διαγραφής είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά τους εν λόγω εξισωτικούς τόκους.»

50. Από το σημείο 14 της προσβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέθεσε κατά τρόπο περιεκτικό, αλλά σαφή, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία βάσει των οποίων έκρινε ότι είναι απαράδεκτη η αίτηση διαγραφής των εξισωτικών τόκων οι οποίοι προέκυψαν από την τελωνειακή οφειλή.

51. Όσον αφορά τα πραγματικά στοιχεία, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η αίτηση διαγραφής αφορούσε εξισωτικούς τόκους ύψους 732 093,78 NLG οι οποίοι προέκυψαν από τελωνειακή οφειλή στο πλαίσιο του τελωνειακού καθεστώτος της ενεργητικής τελειοποιήσεως.

14 — Κανονισμός της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 1991, περί διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1999/85 για το καθεστώς τελειοποίησης προς επανεξαγωγή (ΕΕ L 210, σ. 1). Οι διατάξεις αυτές καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 589 του κανονισμού εφαρμογής.

52. Όσον αφορά τα νομικά στοιχεία, η Επιτροπή εξέθεσε ότι η εν λόγω εξισωτικοί τόκοι πρέπει να θεωρηθούν δημοσιονομική επιβάρυνση και, εξ αυτού του λόγου, διέπονται από το εθνικό δίκαιο και δεν αποτελούν μέρος της τελωνειακής οφειλής. Επομένως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι εναπόκειται στις εθνικές αρχές να εκτιμήσουν το βάσιμο αυτής της αιτήσεως.

53. Είναι μεν αληθές ότι η Επιτροπή δεν ανέφερε ειδικώς τα νομοθετικά κείμενα επί των οποίων στηρίζεται η συλλογιστική της. Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι η απόφαση έχει ως αποδέκτες τις εθνικές τελωνειακές αρχές. Λόγω της ιδιότητας των αποδεκτών της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η απουσία τυπικής παραπομπής στα νομοθετικά κείμενα, επί των οποίων η Επιτροπή στήριξε τη συλλογιστική της, δεν μας φαίνεται ότι παρακωλύει την κατανόηση της συλλογιστικής αυτής. Πράγματι, η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνεται στις εθνικές τελωνειακές αρχές, ήτοι σε επαγγελματίες πλήρως ενήμερους για το θέμα οι οποίοι είναι, επιπλέον, οι κατ' αρχήν αρμόδιες αρχές.

54. Συνεπώς, εκτιμώ ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ και, ως εκ τούτου, ο σχετικός λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

*Επί της παραβάσεως του άρθρου 589 του κανονισμού εφαρμογής*

55. Η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει ότι, όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 589, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, οι εξισωτικοί τόκοι πρέπει να θεωρηθούν «τελωνειακή οφειλή», υπό την έννοια του τελωνειακού κώδικα. Τονίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 589, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής, οι τελωνειακές αρχές, σε ορισμένες περιπτώσεις, οφείλουν να διαβιβάσουν την αίτηση διαγραφής των εξισωτικών τόκων στην Επιτροπή. Κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν δύναται να αρνηθεί να αποφανθεί επί της αιτήσεως διαγραφής των εξισωτικών τόκων.

56. Υπενθυμίζω ότι, σύμφωνα με το άρθρο 589, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, κάθε τελωνειακή οφειλή συνεπάγεται την καταβολή εξισωτικών τόκων. Το άρθρο 589, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού απαριθμεί τις εξαιρέσεις από τη γενική αρχή καταβολής εξισωτικών τόκων. Στο άρθρο 589, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής προσδιορίζεται η ακολουθητέα διαδικασία ώστε να καταστεί δυνατή η εφαρμογή των ευεργετικών διατάξεων του άρθρου 589, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής.

57. Από τη διατύπωση του άρθρου 589, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής προκύπτει ότι οι εξισωτικοί τόκοι δεν είναι δυνατόν να διαχωρισθούν από την τελωνειακή οφειλή. Πράγματι, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, «η γένεση τελωνειακής οφειλής για παράγωγα προϊόντα [...] *συνεπάγεται* την πληρωμή εξισωτικών τόκων επί του ποσού των οφειλόμενων εισαγωγικών δασμών» [15]. Το ρήμα «συνεπάγεται» έχει την έννοια «γεννά», «παράγει», πράγμα που σημαίνει ότι οι εξισωτικοί τόκοι συνδέονται στενά με την τελωνειακή οφειλή. Οι τόκοι αυτοί οφείλονται μόνον εάν υπάρχει τελωνειακή οφειλή. Έτσι, σε περίπτωση που η τελωνειακή οφειλή καταλαμβάνεται από απόφαση διαγραφής, υπό την έννοια του άρθρου 235, στοιχείο β', του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, δεν υπάρχει υποχρέωση πληρωμής των εξισωτικών τόκων που γεννήθηκαν από την οφειλή αυτή.

58. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, ελλείψει αιτήσεως περί διαγραφής της κύριας τελωνειακής οφειλής, δεν είναι δυνατόν να εξεταστεί αίτηση διαγραφής των εξισωτικών τόκων που απορρέουν από την οφειλή αυτή.

59. Ωστόσο, η αρχή γνωρίζει εξαιρέσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 589, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής, σε ορισμένες περιπτώσεις η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει επί αιτήσεως διαγραφής των εξισωτικών τόκων.

60. Το άρθρο 589, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής προβλέπει ότι οι εξαιρέσεις από τη γενική αρχή πληρωμής

15 — Η υπογράμμιση δική μου.

εξισωτικών τόκων αφορούν κυρίως περιπτώσεις *θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία* παράγωγων προϊόντων ή εμπορευμάτων.

61. Σύμφωνα με το άρθρο 24 ΕΚ, «θεωρούνται ότι ευρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός κράτους μέλους τα προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρών, για τα οποία έχουν τηρηθεί οι διατυπώσεις εισαγωγής και εισπραχθεί σε αυτό το κράτος μέλος οι απαιτούμενοι δασμοί και φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος και για τα οποία δεν έχουν επιστραφεί ολικώς ή μερικώς αυτοί οι δασμοί και επιβαρύνσεις». Σύμφωνα με το άρθρο 79, πρώτο εδάφιο, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία προσδίδει τελωνειακό χαρακτήρα κοινοτικού εμπορεύματος σε κάθε μη κοινοτικό εμπόρευμα. Το άρθρο 79, δεύτερο εδάφιο, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα διευκρινίζει ότι το εν λόγω τελωνειακό καθεστώς «συνεπάγεται την εφαρμογή μέτρων εμπορικής πολιτικής[16], τη διεκπεραίωση των λοιπών διατυπώσεων που προβλέπονται για την εισαγωγή εμπορεύματος, καθώς και την επιβολή των νομίμως οφειλομένων δασμών».

62. Το άρθρο 589, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού εφαρμογής διευκρινίζει ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής ως προς τις αιτήσεις μη καταβολής των εξισωτικών τόκων αφορά αυστηρά και μόνον τις περιπτώσεις κατά τις οποίες, πέραν ορισμένου ποσού το οποίο μνημονεύεται στην εν λόγω παράγραφο 3, οι τελωνειακές αρχές σκοπεύουν να δώσουν ευνοϊκή συνέχεια στην υποβληθείσα αίτηση, στο πλαίσιο μιας από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 589, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, δηλαδή στις περιπτώσεις θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία παράγωγων προϊόντων ή εμπορευμάτων.

63. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, εκ του φακέλου προκύπτει ότι το καλαμπόκι που εισήγαγε η Cargill δεν ετέθη σε ελεύθερη κυκλοφορία, αλλά υπήχθη στο τελωνειακό καθεστώς της ενεργητικής τελειοποιήσεως.

64. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι το καλαμπόκι που εισήγαγε η Cargill επανεξήχθη εκτός του κοινοτικού εδάφους αφού μεταποιήθηκε σε γλυκόζη και ότι δεν έχει εισπραχθεί δασμός ή φορολογική επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος σε οποιοδήποτε κράτος μέλος κατά την εισαγωγή του καλαμποκιού στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας. Δεδομένου ότι δεν είχαν τεθεί υπό καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας, τα παράγωγα προϊόντα, περί των οποίων γίνεται λόγος, δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 589 του κανονισμού εφαρμογής.

65. Κατόπιν των ανωτέρω, φρονώ ότι η Επιτροπή δεν είχε τη δυνατότητα, με βάση το άρθρο 589, παράγραφος 3, του κανονισμού εφαρμογής, να αποφασίσει επί της αιτήσεως μη καταβολής των εξισωτικών τόκων την οποίαν υπέβαλε η Cargill στις ολλανδικές

16 — Σύμφωνα με το άρθρο 1, σημείο 7, του κανονισμού εφαρμογής, νοούνται ως «μέτρα εμπορικής πολιτικής» τα μη δασμολογικά μέτρα που θεσπίσθηκαν, στο πλαίσιο της κοινής εμπορικής πολιτικής, από τις κοινοτικές διατάξεις που εφαρμόζονται στις εισαγωγές και στις εξαγωγές εμπορευμάτων, όπως τα μέτρα επιτήρησης ή διασφάλισης, οι ποσοστικοί περιορισμοί ή τα όρια και οι απαγορεύσεις εισαγωγής ή εξαγωγής.

τελωνειακές αρχές. Επομένως, ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι είναι απαράδεκτη η αίτηση μη καταβολής των εξισωτικών τόκων βάσει των διατάξεων του άρθρου 589, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού εφαρμογής.

69. Επομένως, ελλείψει νομίμου ερείσματος, δεν έχει αρμοδιότητα η Επιτροπή να αποφαίνεται επί αιτήσεως μη καταβολής των εξισωτικών τόκων.

70. Συνεπώς, είναι απορριπτέος ο λόγος ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 589 του κανονισμού εφαρμογής.

66. Για λόγους πληρότητας, πρέπει να τονισθεί ότι καταρχήν αρμόδιες για την έκδοση των ατομικών αποφάσεων κατ' εφαρμογήν της τελωνειακής νομοθεσίας είναι οι εθνικές αρχές. Επί του θέματος, στην Επιτροπή έχει ανατεθεί αρμοδιότητα κατ' απονομήν, αυστηρώς οριοθετημένη από τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα και τον κανονισμό εφαρμογής.

## VI — Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 221 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα

67. Πράγματι, το άρθρο 4, σημείο 3, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει ότι οι τελωνειακές αρχές [17] είναι οι αρμόδιες αρχές για την εφαρμογή της τελωνειακής νομοθεσίας. Υπό την ιδιότητα αυτή, διαθέτουν γενική καταρχήν αρμοδιότητα ως προς την παρακολούθηση και τον έλεγχο της ορθής εφαρμογής της εν λόγω νομοθεσίες εκ μέρους των ιδιωτών, φυσικών ή νομικών προσώπων.

71. Η Ολλανδική Κυβέρνηση φρονεί ότι η Επιτροπή έκρινε το σύννομον της γνωστοποιήσεως της τελωνειακής οφειλής [18] εκ μέρους των εθνικών αρχών. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, υποκαθιστώντας με τη δική της εκτίμηση εκείνη των εθνικών αρχών, παρεβίασε τις διατάξεις του άρθρου 221 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και τις συναφείς γενικές αρχές. Εξάλλου, οι αρμόδιες εθνικές αρχές γνωστοποίησαν ρητώς στην Επιτροπή ότι το ζήτημα της παραγραφής αποτελεί αντικείμενο αντιδικίας μεταξύ αυτών και της Cargill.

68. Σύμφωνα με το άρθρο 6 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, οι αιτήσεις για έκδοση ατομικών αποφάσεων απευθύνονται προς τις τελωνειακές αρχές.

72. Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι δεν εναπόκειται σε αυτήν να κρίνει εάν η οφειλή έχει

17 — Αυτές είναι οπωσδήποτε εθνικές αρχές.

18 — Η γνωστοποίηση της τελωνειακής οφειλής συνίσταται σε κοινοποίηση προς τον οφειλέτη, εκ μέρους των αρμόδιων τελωνειακών αρχών και όπως ορίζεται στον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα, του ποσού των δασμών που πρέπει να καταβληθούν (άρθρο 221 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα).

παραγραφεί, αλλά προβάλλει, προς δικαιολόγηση της αρνήσεώς της να εξετάσει την αίτηση διαγραφής της τελωνειακής οφειλής η οποία εγεννήθη πριν από τις 3 Δεκεμβρίου 1993, ότι, όπως συνάγεται από τα δικαιολογητικά που διεβίβασαν οι ολλανδικές αρχές, οι εν λόγω οφειλές έχουν προφανώς παραγραφεί. Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ίδια οφείλει να επιληφθεί, στο πλαίσιο της διαδικασίας διαγραφής τελωνειακής οφειλής, μόνον εάν η εν λόγω τελωνειακή οφειλή μπορεί *πράγματι* να εισπραχθεί. Όμως, δεν είναι πλέον δυνατόν να εισπραχθεί πράγματι η οφειλή διότι είναι προφανώς παραγεγραμμένη. Επομένως, η αίτηση διαγραφής είναι απαράδεκτη.

73. Επιβάλλεται, εκ προοιμίου, η υπόμνηση ότι το Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, έχει αποκλειστικά ως αποστολή να εξετάζει εάν οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται με αυτήν είναι βάσιμοι. Δεν δύναται να υποκαταστήσει στην εκτίμησή του το όργανο που εξέδωσε την επίδικη απόφαση, ούτε να απευθύνει εντολές προς τα κοινοτικά θεσμικά όργανα.

74. Εξάλλου, όπως είδαμε [19], η αρμοδιότητα εκδόσεως ατομικών αποφάσεων κατ' εφαρμογήν της τελωνειακής νομοθεσίας ανήκει καταρχήν στις εθνικές αρχές, ενώ στην Επιτροπή έχει ανατεθεί αρμοδιότητα κατ' απονομήν, αυστηρώς οριοθετημένη από τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα και τον κανονισμό εφαρμογής.

19 — Σημεία 58 έως 61 των παρουσών προτάσεων.

75. Συμμερίζομαι την άποψη της Ολλανδικής Κυβερνήσεως ότι η Επιτροπή υπερέβη τις αρμοδιότητές της κρίνοντας απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής ως αφορώσα παραγεγραμμένη, εν μέρει, οφειλή.

76. Το άρθρο 221, παράγραφος 3, τελευταία φράση, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα προβλέπει ρητώς ότι, όταν η αδυναμία των τελωνειακών αρχών να προσδιορίσουν τα ακριβές ποσόν των νομίμως οφειλομένων δασμών οφείλεται σε πράξη που υπόκειται σε ποινική δίωξη, η γνωστοποίηση της τελωνειακής οφειλής από τις εν λόγω αρχές προς τον οφειλέτη είναι δυνατόν να γίνει και μετά τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 221, παράγραφος 1 (ήτοι, της τριετούς προθεσμίας από την ημερομηνία γενέσεως της εν λόγω οφειλής). Από την ως άνω διάταξη προκύπτει ότι η παρέμβαση των δικαστικών αρχών διώξεως του εγκλήματος δύναται να ασκήσει επιρροή επί της παραγραφής της τελωνειακής οφειλής. Όμως, η παραγραφή και, ιδίως, η δυνατότητα διακοπής της παραγραφής καθώς και ο τρόπος με τον οποίο είναι δυνατόν να επέλθει ενδεχομένως η διακοπή διέπονται αποκλειστικώς από το εθνικό δίκαιο και υπόκεινται στην εξουσία εκτιμήσεως του εθνικού δικαστή. Έτσι, μόνον ο εθνικός δικαστής, επιλαμβανόμενος προσφυγής κατά της γνωστοποιήσεως της τελωνειακής οφειλής, είναι αρμόδιος να κρίνει εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες επιτρέπεται η γνωστοποίηση μετά την εκπνοή της τριετούς προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, τελευταία φράση.

77. Επιπλέον, η Ολλανδική Κυβέρνηση αμφισβητεί τη μείζονα πρόταση επί της

οποίας βασίζεται η συλλογιστική της Επιτροπής. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν δύναται να ισχυρισθεί ότι η επίμαχη τελωνειακή οφειλή είναι παραγεγραμμένη καθόσον οι εθνικές αρχές την πληροφόρησαν ρητώς ότι το ζήτημα της παραγραφής αποτελούσε αντικείμενο αντιδικίας μεταξύ των τελωνειακών αρχών και της Cargill.

78. Ομοίως, φρονώ ότι η Επιτροπή δεν είχε τη δυνατότητα να θεωρήσει ως προφανώς παραγεγραμμένη την τελωνειακή οφειλή που γεννήθηκε πριν από τις 3 Δεκεμβρίου 1993. Επομένως, αποφαινόμενη κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή υποκατέστησε τις εθνικές αρχές στην εκτίμησή του και υπερέβη τις αρμοδιότητες που της ανατίθενται με τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα.

79. Αντίθετα από την Επιτροπή, δεν νομίζω ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας διαγραφής, η Επιτροπή οφείλει να επιληφθεί μόνον εάν αποδεικνύεται ότι η τελωνειακή οφειλή μπορεί *πράγματι* να εισπραχθεί. Η θέση της Επιτροπής έχει ως συνέπεια η υποχρέωσή της να επιληφθεί αιτήσεως προς διαγραφή των τελωνειακών δασμών να εξαρτάται από προϋπόθεση που δεν προβλέπεται στα άρθρα 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής [20].

80. Από τη διατύπωση των άρθρων 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής συνάγεται ότι η Επιτροπή επιλαμβάνεται αιτήσεως διαγραφής των τελωνειακών δασμών από το κράτος μέλος στο οποίο υπάγεται η αρμόδια εθνική αρχή εάν συντρέχουν δύο μόνον προϋποθέσεις: πρέπει, αφενός, η αρμόδια εθνική αρχή να μην είναι σε θέση να αποφασίσει η ίδια ως προς το βάσιμο της αιτήσεως και, αφετέρου, η αίτηση να συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία δυνάμενα να θεμελιώσουν την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως απορρέουσας από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου.

81. Το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής δεν προβλέπει προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να ζητηθεί απόφαση από την Επιτροπή, ούτε αναφέρει σε ποια στιγμή πρέπει αυτή να επιληφθεί. Πρέπει να συμπεράνουμε ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής, το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρμόδια αρχή, κρίνει πότε είναι σκόπιμο να ζητήσει από την Επιτροπή να επιληφθεί. Επομένως, εάν υπάρχει αντιδικία ως προς την παραγραφή της τελωνειακής οφειλής, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος πρέπει να έχει τη δυνατότητα να ζητήσει από την Επιτροπή να επιληφθεί πριν από την οριστική επίλυση της εν λόγω διαφοράς.

82. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή, κρίνοντας απαράδεκτη, λόγω παραγραφής, την αίτηση διαγραφής της τελωνειακής οφειλής κατά το μέρος που αφορούσε το διάστημα προ της 3ης Δεκεμβρίου 1993, παρεβίασε τις διατάξεις του άρθρου 221, παράγραφος 3, τελευταία φρά-

20 — Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα προβλέπει ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών μπορεί να παραχωρηθεί από την αρμόδια τελωνειακή αρχή (παράγραφος 2) σε περιστάσεις που δεν συνεπάγονται ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου (παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση). Το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής διευκρινίζει ότι, όταν η αρμόδια να αποφασίσει τελωνειακή αρχή, στην οποία έχει υποβληθεί αίτηση διαγραφής βάσει του άρθρου 239, παράγραφος 2, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, δεν είναι σε θέση να αποφασίσει και η αίτηση συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να θεμελιώσουν την ύπαρξη ειδικής καταστάσεως απορρέουσας από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου, το κράτος μέλος, στο οποίο υπάγεται η αρχή, διαβιβάζει τον φάκελο στην Επιτροπή για να ληφθεί απόφαση σύμφωνα με ιδιαίτερη διαδικασία.

ση, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα. Επομένως, προτείνουμε στο Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το σημείο αυτό.

**VIII — Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως περί του αβασίμου της αιτήσεως διαγραφής των τελωνειακών δασμών οι οποίοι δεν αποτελούν μέρος της παραγεγραμμένης τελωνειακής οφειλής**

83. Προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει τρία επιχειρήματα. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρεβίασε τις διατάξεις του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής κρίνοντας αβάσιμη την αίτηση διαγραφής των τελωνειακών δασμών που δεν αποτελούν μέρος της παραγεγραμμένης τελωνειακής οφειλής. Επικουρικώς προβάλλει ότι η Επιτροπή παρεβίασε την αρχή της αναλογικότητας και, έτι επικουρικότερον, ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις της εκ του άρθρου 253 ΕΚ, ως μη συμμορφούμενη με τις απαιτήσεις αιτιολογήσεως.

*Επί του επιχειρήματος περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως (άρθρο 253 ΕΚ)*

84. Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν συμμορφώθηκε προς τις απαιτήσεις της αιτιολογήσεως. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παρέχει τη δυνατότητα γνώσεως των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση διαγραφής των τελωνειακών δασμών είναι αβάσιμη καθόσον αφορά τη μη παραγεγραμμένη τελωνειακή οφειλή. Η προσφεύγουσα προσάπτει, ιδίως, στην Επιτροπή ότι δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι η κύρωση συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας.

85. Όπως είδαμε, το Δικαστήριο έθεσε σειρά αρχών όσον αφορά την αιτιολόγηση που επιβάλλεται από το άρθρο 253 ΕΚ.

86. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία σας, μια απόφαση πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ ακόμη και εάν δεν εξειδικεύει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων βασίστηκε το όργανο που την εξέδωσε. Η συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ εκτιμάται επίσης βάσει του πλαισίου και των κανόνων δικαίου που διέπουν το θέμα.

87. Είναι αληθές ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους το εκδόν όργανο θεωρεί ότι η κύρωση συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας. Ωστόσο, από τα σημεία 24 έως 35 της εν λόγω αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή ανέπτυξε εκτενώς τους λόγους για τους οποίους, κατά την κρίση της, η Cargill επέδειξε προφανή αμέλεια. Έτσι, εξέθεσε στο σημείο 26 γιατί η Cargill διαθέτει επαγγελματική εμπειρία στο αντικείμενο. Ομοίως, στο σημείο 27 ανέφερε για ποιο λόγο η ρύθ-

μση, ως προς την οποία υπήρξε σφάλμα, δεν είναι πολύπλοκη. Επίσης, στα σημεία 30 έως 35, αναλύθηκε λεπτομερώς η έλλειψη επιμέλειας της Cargill. Επομένως, η Ολλανδική Κυβέρνηση ήταν σε θέση να γνωρίζει τους νομικούς και πραγματικούς λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση διαγραφής των τελωνειακών δασμών ως προς μέρος της μη παραγεγραμμένης οφειλής ήταν αβάσιμη και συνήγαγε τις συνέπειες που προβλέπει ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας, δηλαδή την επιβολή τελωνειακών δασμών, ανεξαρτήτως του οφέλους το οποίο εποφίσθη πράγματι ο παραβάτης.

88. Επομένως, ο λόγος περί παραβάσεως του άρθρου 253 ΕΚ είναι απορριπτέος.

*Επί του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής*

89. Κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, η Επιτροπή εσφαλμένως εφήρμοσε την έννοια της «προφανούς αμέλειας» που προβλέπει το άρθρο 905 του κανονισμού εφαρμογής. Πράγματι, εκτιμά ότι η Cargill διαθέτει μεν ευρεία επαγγελματική πείρα στον τομέα των αγροτικών προϊόντων, θα ήταν όμως υπερβολικό να συναχθεί ότι, λόγω αυτής της πείρας, η Cargill όφειλε να αντιληφθεί ότι δεν είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί σιτάρι αντί καλαμποκιού για την παρασκευή της εξαγόμενης γλυκόζης. Η προσφεύγουσα προβάλλει τρία επιχειρήματα προς στήριξη της απόψεώς της ότι κακώς η Επιτροπή αποφάνθηκε ότι η Cargill επέδειξε προφανή αμέλεια.

90. Πρώτον, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εφαρμόζει ως προς την ενδιαφερόμενη επιχείρηση αυστηρότερα κριτήρια από εκείνα στα οποία μπορούν να ανταποκριθούν οι αρμόδιες αρχές. Πράγματι, όπως σημειώνει η ίδια η Επιτροπή, οι αρμόδιες τελωνειακές αρχές δεν διετύπωσαν καμία αντίρρηση έναντι των συναλλαγών της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως, ενώ αυτές διεξήγοντο επί σειρά ετών.

91. Δεύτερον, η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η Cargill μπορούσε να θεωρήσει ότι τα χρησιμοποιούμενα προϊόντα ήταν ισοδύναμα, βασιζόμενη στη συλλογιστική που ανέπτυσσε η Επιτροπή σε επιστολή της της 15ης Δεκεμβρίου 1994 προς τις ολλανδικές αρχές που είναι αρμόδιες για τη χορήγηση αδειών ενεργητικής τελειοποιήσεως. Από την ως άνω επιστολή συνάγεται ότι το καλαμπόκι «Waxy» και το καλαμπόκι συνήθους ποιότητας μπορούν να θεωρηθούν ως ισοδύναμα:

«[...] ακόμη και αν χρησιμοποιηθεί καλαμπόκι αυτής της ιδιαίτερης ποιότητας [κα-

λαμπόκι Waxy], το καλαμπόκι αυτό, αναμιγνυόμενο με καλαμπόκι συνήθους ποιότητας, είναι αποδεκτό εφόσον δεν αξιοποιούνται τα πλεονεκτήματα από απόψεως ποιότητας, αν όχι πλήρως, τουλάχιστον εν μέρει.»

92. Κατά την Ολλανδική Κυβέρνηση, η Επιτροπή δέχεται την ισοδυναμία των διαφόρων ποικιλιών καλαμποκιού εφόσον το καλαμπόκι μεταποιείται σε ορισμένες κατηγορίες παραγώγων προϊόντων. Βάσει αυτής της συλλογιστικής, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι θεμιτώς θεωρήθηκε ότι το καλαμπόκι και το σιτάρι είναι εναλλάξιμες μεταξύ τους πρώτες ύλες για τους σκοπούς της παρασκευής του αυτού παράγωγου προϊόντος, δηλαδή της γλυκόζης.

93. Τρίτον, η Ολλανδική Κυβέρνηση τονίζει ότι η μέθοδος την οποία εφαρμόζει η ενδιαφερομένη είναι συνήθης στην Ευρώπη. Επομένως, δεν είναι δυνατόν, υπό τις δεδομένες περιστάσεις, να χαρακτηρισθεί η συμπεριφορά της ενδιαφερομένης ως «αμελής» και, κατά μείζονα λόγο, να της προσαφθεί προφανής αμέλεια.

94. Επικουρικώς, η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει ότι η εφαρμογή του άρθρου 905 του κανονισμού εφαρμογής στην προσβαλλομένη απόφαση είναι, εν πάση περιπτώσει, αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας. Η διαδικασία κατέληξε σε τελωνειακή οφειλή συνολικού ύψους 17 491 244,45 NLG, ενώ, κατά τη θεωρούμενη περίοδο το συνολικό όφελος που απεκόμισε η επιχείρηση ήταν σχετικώς περιορισμένο, εκτιμώμενο σε 710 700 NLG. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υποθέσεως, η μη διαγραφή της τελωνειακής οφειλής, όπως είχε ζητήσει η Cargill από τις τελωνειακές αρχές, δεν συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, εφόσον το ποσό της εν λόγω οφειλής υπερβαίνει τα κέρδη της ενδιαφερομένης επιχειρήσεως.

95. Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί της αιτήσεως αυτής και επομένως, για τον λόγο αυτό επίσης, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να διατηρηθεί ως έχει.

96. Όπως ορθότατα υπέμνησε η Επιτροπή, η έννοια της «προφανούς αμέλειας» κατά τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα και τον κανονισμό εφαρμογής απετέλεσε αντικείμενο πλούσιας νομολογίας του Δικαστηρίου σας. Από τη νομολογία αυτή απορρέουν οι ακόλουθες αρχές.

97. Πρώτον, η εν λόγω έννοια πρέπει να ερμηνευθεί εις τρόπον ώστε ο αριθμός των περιπτώσεων διαγραφής να είναι περιορισμένος. Πράγματι, στην απόφασή του της 11ης Νοεμβρίου 1999, Söhl και Söhlke [21], το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών [...], που παρέχονται υπό ορισμένες προϋποθέσεις και σε ειδικώς προβλεπόμενες περιπτώσεις, συνιστούν εξαίρεση από το κανονικό

21 — C-48/98, Συλλογή 1998, σ. I-7877.

σύστημα εισαγωγών και εξαγωγών και, κατά συνέπεια, [...] οι προβλέπουσες μια τέτοια επιστροφή ή διαγραφή διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Εφόσον η έλλειψη "προφανούς αμέλειας" αποτελεί προϋπόθεση sine qua non, προκειμένου να ζητηθεί η επιστροφή ή διαγραφή εισαγωγικών δασμών [...], έπεται ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνευθεί κατά τέτοιον τρόπο ώστε ο αριθμός των περιπτώσεων επιστροφής ή διαγραφής να παραμείνει περιορισμένος» [22]. Η έννοια της «προφανούς αμέλειας» πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα αυτών των σκέψεων.

98. Δεύτερον, προκειμένου να εκτιμηθεί εάν συντρέχει «προφανής αμέλεια», κατά την έννοια των άρθρων 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής, πρέπει να ληφθούν υπόψη η ακριβής φύση της πλάνης, η επαγγελματική πείρα και η επιμέλεια του επιχειρηματία [23].

99. Οι ως άνω τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις απετέλεσαν επίσης αντικείμενο πλούσιας νομολογίας η οποία μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

100. Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση περί της ακριβούς φύσεως της πλάνης, το Δικαστήριο έκρινε ότι ανάγεται σε εκτίμηση του βαθμού πολυπλοκότητας των ρυθμίσεων από τη μη εκτέλεση των οποίων προήλθε η τελωνειακή οφειλή [24].

101. Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση περί της επαγγελματικής πείρας του επιχειρηματία, πρέπει να εξετασθεί εάν πρόκειται, ή όχι, για επιχειρηματία του οποίου η επαγγελματική δραστηριότητα συνίσταται, ουσιαστικώς, στην πραγματοποίηση εισαγωγών και εξαγωγών και εάν έχει αποκτήσει ήδη κάποια πείρα στον τομέα αυτόν [25].

102. Εξάλλου, όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση περί της επιμέλειας του επιχειρηματία, το Δικαστήριο έκρινε ότι εναπόκειται σε αυτόν, εάν έχει αμφιβολίες ως προς την ακριβή εφαρμογή των διατάξεων από τη μη εκτέλεση των οποίων μπορεί να γεννηθεί τελωνειακή οφειλή, να ενημερωθεί και να αναζητήσει κάθε δυνατή διευκρίνιση ώστε να μην παραβεί τις σχετικές διατάξεις [26].

103. Στις αρμόδιες αρχές εναπόκειται να εκτιμήσουν εάν συντρέχει προφανής αμέλεια του επιχειρηματία. Δεδομένου ότι η αίτηση διαγραφής των τελωνειακών δασμών διαβιβάσθηκε από την Ολλανδική Κυβέρνηση

22 — Όπ.π. (σκέψη 52).
23 — Όπ.π. (σκέψη 55).
24 — Όπ.π. (σκέψη 56).
25 — Όπ.π. (σκέψη 57).
26 — Όπ.π. (σκέψη 59).

στην Επιτροπή, εναπόκειται στην τελευταία να εκτιμήσει τη συνδρομή των προϋποθέσεων από τις οποίες επιτρέπεται να συναχθεί η απουσία προφανούς αμέλειας.

104. Το Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προσφυγής βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει να ελέγξει εάν η Επιτροπή έσφαλε κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, λαμβανομένων υπόψη των προσκομιζομένων αποδεικτικών στοιχείων. Εν πάση περιπτώσει, ο παραπονούμενος για εσφαλμένη εκτίμηση πρέπει να την αποδείξει.

105. Η δεύτερη προϋπόθεση δεν δημιουργεί δυσκολίες. Η Ολλανδική Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι η Cargill είναι σημαντική επιχείρηση με μεγάλη πείρα στον τομέα της ενεργητικής τελειοποιήσεως. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι η επιχείρηση συμμετέχει ή συμμετέσχε σε πολυάριθμες διαδικασίες, μεταξύ των οποίων τελωνειακές, στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής. Επομένως, η Cargill ορθώς θεωρήθηκε ως επιχείρηση της οποίας η επαγγελματική δραστηριότητα συνίσταται ουσιαστικώς στην πραγματοποίηση εισαγωγών και εξαγωγών και η οποία έχει αποκτήσει κάποια πείρα στον τομέα αυτόν.

106. Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση περί της φύσεως της πλάνης, η Επιτροπή διευκρίνισε, στη σκέψη 27 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι ρυθμίσεις από τη μη εφαρμογή των οποίων προήλθε η τελωνειακή οφειλή, δεν ήταν καθόλου πολύπλοκες. Βάσει των άρθρων 549, στοιχείο ζ' και 569, παράγραφος 1, του κανονισμού εφαρμογής, τα παράγωγα προϊόντα μπορούν να λαμβάνονται από ισοδύναμα εμπορεύματα μόνον εάν τα τελευταία υπάγονται στον ίδιο οκταψήφιο κωδικό της συνδυασμένης ονοματολογίας, παρουσιάζουν την ίδια εμπορική ποιότητα και έχουν τα ίδια τεχνικά χαρακτηριστικά με τα εμπορεύματα εισαγωγής.

107. Στην προκειμένη περίπτωση, η Cargill όφειλε να ελέγξει εάν το σιτάρι μπορεί να θεωρηθεί ως ισοδύναμο εμπόρευμα προς το προς μεταποίηση καλαμπόκι για το οποίο είχε χορηγηθεί η άδεια ενεργητικής τελειοποιήσεως. Προς τούτο, η Cargill έπρεπε απλώς να ελέγξει εάν τα δύο προϊόντα υπήγοντο στον ίδιο οκταψήφιο κωδικό της συνδυασμένης ονοματολογίας. Όμως, η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται, διότι τα δύο προϊόντα δεν εμπίπτουν στην ίδια δασμολογική κλάση του κώδικα συνδυασμένης ονοματολογίας.

108. Επομένως, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι ρυθμίσεις, από τη μη εφαρμογή των οποίων εκ μέρους της Cargill προήλθε η τελωνειακή οφειλή, δεν είναι πολύπλοκες. Πράγματι, ο ορισμός του ισοδύναμου εμπορεύματος από τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα είναι σαφής και απλός.

109. Η επιστολή της Επιτροπής περί ισοδυναμίας μεταξύ του καλαμποκιού Waxy και του καλαμποκιού συνήθους ποιότητας, από

την οποία αντλεί επιχείρημα η Ολλανδική Κυβέρνηση, δεν μπορεί να δικαιολογήσει, κατά την άποψή μου, την πλάνη της Cargill. Πράγματι, αντίθετα απ' ό,τι στην επιστολή, το ζητούμενο στην παρούσα υπόθεση δεν είναι να εκτιμηθεί η ισοδυναμία μεταξύ δύο τύπων καλαμποκιού, αλλά να εξετασθεί η ισοδυναμία μεταξύ καλαμποκιού και σιταριού που είναι, εκ φύσεως, διαφορετικά προϊόντα. Η ισοδυναμία μεταξύ δύο προϊόντων εκτιμάται ανάλογα με το εισαγόμενο εμπόρευμα και όχι ανάλογα με το τελικό προϊόν. Τα άρθρα 115, παράγραφος 1 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 549, στοιχείο ζ', του κανονισμού εφαρμογής είναι απολύτως σαφή στο σημείο αυτό. Σύμφωνα με τις εν λόγω διατάξεις, ο συμψηφισμός στο ισοδύναμο επιτρέπεται μόνον εάν τα παράγωγα προϊόντα λαμβάνονται *από ισοδύναμα εμπορεύματα*. Το γεγονός ότι τα προϊόντα, κατόπιν μετατροπής, παρουσιάζουν τα ίδια χαρακτηριστικά και είναι εναλλάξιμα δεν ασκεί επιρροή στον νομικό χαρακτηρισμό τους ως «ισοδύναμων προϊόντων». Εξάλλου, προκαλεί τουλάχιστον έκπληξη το γεγονός ότι μια επιχείρηση όπως η Cargill, η οποία διαθέτει πείρα και γνώση του οικείου τελωνειακού καθεστώτος, έχοντας αμφιβολία ως προς την ερμηνεία της έννοιας «ισοδύναμα εμπορεύματα» των άρθρων 115, παράγραφος 1, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 549, στοιχείο ζ', καθώς και 569 του κανονισμού εφαρμογής, δεν επεδίωξε να άρει την υποτιθέμενη ασάφεια δικαίου υποβάλλοντας ερώτημα προς τις αρμόδιες αρχές. Η απουσία αντιδράσεων της Cargill καταδεικνύει, επομένως, ότι η επιχείρηση δεν επέδειξε την επιμέλεια που απαιτεί το Δικαστήριό σας στο θέμα αυτό.

110. Ομοίως δεν φαίνεται να ευσταθεί το επιχείρημα κατά το οποίο δεν είναι δυνατόν να απαιτηθούν εκτενέστερες γνώσεις από τον εισαγωγέα απ' ό,τι από τους τελωνειακούς υπαλλήλους. Πράγματι, το Δικαστήριό σας ρητώς απέρριψε μια τέτοια συλλογιστική με το σκεπτικό ότι η αναγωγή της σε γενική αρχή «θα είχε ως συνέπεια [...] ότι θα ήταν πρακτικώς αδύνατον να πραγματοποιηθεί εκ των υστέρων είσπραξη, διότι το σφάλμα έχει αναγκαστικά πάντοτε διαπραχθεί από αρμόδιο υπάλληλο που δεν εξέτασε όλες τις πτυχές της συγκεκριμένης πραγματικής ή νομικής καταστάσεως» [27]. Ωστόσο, έχει δεχθεί ότι είναι αναγκαίο να πραγματοποιείται συγκεκριμένη εκτίμηση όλων των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως για να κριθεί εάν ο ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας μπορούσε να διαγνώσει την πλάνη ή όχι [28]. Από την αρχή που είναι αρμόδια να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά πρέπει, συναφώς, να ληφθούν υπόψη κυρίως η φύση της πλάνης, η επαγγελματική πείρα και η επιμέλεια του επιχειρηματία [29].

111. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η εφαρμοστέα νομοθεσία δεν είναι πολύπλοκη και ότι η Cargill διαθέτει πείρα στον τομέα, φρονώ ότι η Επιτροπή δεν διέπραξε σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι μια τέτοια επιχείρηση δεν δικαιούται να θεωρήσει ότι το καλαμπόκι και το σιτάρι είναι ισοδύναμα προϊόντα.

112. Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση, ήδη ανέφερα ότι η συμπεριφορά της Cargill δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται στην επιμέλεια που απαιτεί η νομολογία σας.

27 — Βλ. την απόφαση της 26ης Ιουνίου 1990, C-64/89, Deutsche Fernsprecher (Συλλογή 1990, σ. I-2535, σκέψη 17).

28 — Όπ.π. (σκέψη 18).

29 — Όπ.π. (σκέψεις 19 και 23).

113. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή, κρίνοντας αβάσιμη την αίτηση διαγραφής ως προς τους δασμούς που δεν αποτελούν μέρος της παραγεγραμμένης οφειλής, δεν παρεβίασε τις διατάξεις των άρθρων 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και 905 του κανονισμού εφαρμογής.

*Επί του επιχειρήματος περί παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας*

114. Η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει επικουρικώς ότι, λόγω της διαφοράς μεταξύ του ποσού των δασμών που απαίτησαν οι τελωνειακές αρχές και του περιορισμένου οικονομικού οφέλους το οποίο επορίσθη η Cargill, η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας.

115. Επί του σημείου αυτού, το Δικαστήριο παγίως αποφαίνεται ότι το άρθρο 859 του κανονισμού εφαρμογής θεσπίζει σύστημα το οποίο διέπει εξαντλητικώς τις παραλείψεις, κατά την έννοια του άρθρου 204, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, οι οποίες «δεν έχουν πραγματικές συνέπειες για την ορθή λειτουργία [...] του σχετικού τελωνειακού καθεστώτος» [30]. Εκ της προαναφερόμενης νομολογίας προκύπτει ότι από τη μη εκπλήρωση μιας από τις υποχρεώσεις που επιβάλλει το τελωνειακό καθεστώς, υπό το οποίο έχει τεθεί το εμπόρευμα, δεν γεννάται τελωνειακή οφειλή, με την προϋπόθεση ότι η σχετική παράλειψη δεν έχει πραγματικές συνέπειες στην ορθή λειτουργία του καθεστώτος. Η προϋπόθεση αυτή πληρούται μόνον εάν η σχετική παράλειψη περιλαμβάνεται στον κατάλογο του άρθρου 859 του κανονισμού εφαρμογής.

116. Όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι παραλείψεις της Cargill δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο εκείνων *οι οποίες δεν είχαν πραγματικές συνέπειες για την ορθή λειτουργία του σχετικού τελωνειακού καθεστώτος*, σύμφωνα με το άρθρο 859 του κανονισμού εφαρμογής. Επομένως, η κύρωση την οποία επέβαλε η Επιτροπή λόγω μη συμμορφώσεως της Cargill προς τις τελωνειακές απαιτήσεις, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως δυσανάλογη.

## VIII — Τα δικαστικά έξοδα

117. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

118. Επειδή το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατ' ουσίαν ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε να καταδικασθεί το εν λόγω κράτος μέλος στα δικαστικά έξοδα, κρίνω ότι το αίτημά της πρέπει να γίνει δεκτό.

30 — Απόφαση Söhl και Söhlke, προπαρατεθείσα (σκέψη 43).

## VIII — Συμπεράσματα

Κατόπιν των σκέψεων που προεκτέθηκαν, προτείνω επομένως στο Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2000) 485 τελικό της Επιτροπής, της 23ης Φεβρουαρίου 2000, με την οποία διαπιστώνεται ότι, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, το αίτημα διαγραφής των εισαγωγικών δασμών είναι απαράδεκτο για ορισμένο ποσό και ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δεν δικαιολογείται για ένα άλλο ποσόν κατά το μέρος που κηρύσσει απαράδεκτο το αίτημα διαγραφής των δασμών που αφορούν εισαγωγές προ της 3ης Δεκεμβρίου 1993, ποσού 15 679 301,49 NLG, οι οποίοι έχουν παραγραφεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 221, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα και οι οποίοι δεν είναι δυνατόν πλέον να ζητηθούν από την ολλανδική επιχείρηση Cargill BV·

— να απορρίψει την προσφυγή κατά τα λοιπά, και

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.